

Ngân Bình
&
Cha Mẹ

Cho Con Được Chào Đòi

(hình minh họa)

16 năm trước...

Người phụ nữ còn rất trẻ đã bàng hoàng, chết sững khi được bác sĩ cho biết, đứa con cô đang mang sẽ mắc bệnh Down Syndrome: “Cô sẽ rất vất vả, khổ sở khi phải nuôi một đứa con như thế?” Sau lời cảnh báo là lời khuyên khiến cô hoang mang, hụt hẫng: “Hãy bỏ cái thai này!”

Bước ra khỏi bệnh viện bằng những bước chân không hồn, cô đau đớn tự hỏi “Tại sao? Tại sao? Có phải tôi đã làm việc gì tội lỗi và đây là hình phạt Chúa dành cho tôi?” Những lời phán xét, kết tội tương tự như thế này, cô đã nghe rất nhiều lần lúc còn bé, từ những người lớn tuổi ở làng cô, khi họ nói về một ai đó đang gặp phải hoàn cảnh đáng lòng như cô đang hứng chịu.

Sau hai lần khám thai kế tiếp, cô rơi vào nỗi khủng hoảng tột cùng khi nghĩ đến một viễn ảnh đen tối với đứa con “khổ cho gia đình, khổ cho xã hội”, như lời thuyết phục của counselor. Nỗi âu lo mỗi ngày một nặng nề hơn theo sự phát triển của thai nhi. Dù vậy, hai chữ phá thai không hề có trong ý nghĩ của cô. Bởi vì cô là mẹ. Một người mẹ Công giáo.

Đối với đứa con vừa tượng hình trong vài tháng ngắn ngủi, cô không thể hình dung được mặt mũi nó ra sao, xấu hay đẹp. Nhưng mỗi khi cảm nhận được những cử động thật yếu ớt, nhẹ nhàng của nó, lòng cô lại rộn lên niềm thương yêu, thì làm sao cô có thể giết chết con mình, dù bên tai cô, lúc nào cũng văng vẳng lời thúc giục của những người đang muốn giúp cô thoát khỏi cái gánh nặng nghìn cân sẽ đặt lên đôi vai mỏng manh

của cô. Cuối cùng, cô quyết định không trở lại gặp bác sĩ và một mình ôm trọn nỗi buồn đau, sợ hãi. Cô không dám thổ lộ với ai, kể cả chồng, mà chỉ thủ thủ với mẹ “Cái thai kỳ này yếu lắm, mẹ nhớ cầu nguyện cho con”.

Lúc ấy, cô cứ bị ám ảnh bởi hình ảnh của một thằng bé ở xóm cô, cũng mắc phải chứng bệnh quái ác này. Gia đình chẳng ai buồn quan tâm, chăm sóc, nên thằng bé gầy nhom, yếu đuối, bản thủ, cứ lang thang khắp nơi để xin ăn. Những đứa trẻ cùng lứa tuổi với nó, trong đó có cô, mỗi lần nhìn thấy nó thì trêu ghẹo, đánh đập, ném đá, xem như đó là một trò chơi thú vị. Với ánh mắt lấm lét, van xin, sợ sệt, thằng bé chỉ biết ôm đầu né tránh, giữa tiếng cười vô tâm của những đứa trẻ lành lặn, lạnh lợi, không hề biết thương xót. Từng hình ảnh trong quá khứ trôi qua... trôi qua trong niềm ân hận, để cô tự trách “Sao mình ác thế?” Rồi nghĩ đến đứa con bé bỏng, tội nghiệp, sẽ bước vào thế gian này bằng sự thiệt thòi, bất hạnh cho đến cuối cuộc đời, cô tưởng chừng mình không thể chịu đựng được. Nước mắt tuôn như mưa đổ mỗi lần cô gục đầu, khóc ngất trong niềm tuyệt vọng. Cô ao ước một tai nạn nào đó xảy đến, để mình có thể chấm dứt nỗi đau khổ đang bóp nghẹt trái tim héo hắt, u sầu. Trong niềm xót đau chất ngất, không có được một sự chia sẻ, an ủi, cô chỉ còn biết trông cậy vào Chúa qua lời kinh nguyện mỗi ngày nơi nhà thờ Saint Joseph.

Đến tháng thứ chín thì bệnh viện gửi thư cho cô, vì bốn tháng hơn không thấy cô đến gặp bác sĩ để theo dõi tình trạng thai nhi. Lúc ấy, chồng cô mới biết những gì đã xảy ra cho con mình. Một cú sốc nặng nề cho người làm cha đang chờ đợi đứa con trai khỏe mạnh, lém lỉnh, dễ thương mà anh hằng ao ước. Nhưng rồi... anh cũng đành phải nuốt nước mắt vào trong, khẽ khàng an ủi vợ: “Phải chấp nhận thôi em ạ.”

Nhưng lời cầu xin thống thiết của cô qua những dòng lệ chưa lần khô cạn đã được Chúa nhậm lời.

Ngày con chào đời, nhìn thấy đứa bé trai kháu khỉnh, xinh xắn, cô khóc oà trong niềm vui to lớn, với lời chúc mừng của bác sĩ: “Chưa test, nhưng chắc chắn em bé sẽ bình thường.” Khi rời bệnh viện, cô bế con đến thẳng nhà thờ, quỳ xuống, dâng lời tạ ơn Chúa bằng tấm lòng biết ơn sâu sắc. Với những

giọt nước mắt hạnh phúc, cô cảm nhận được hồng ân bao la của Chúa đang đổ tràn xuống gia đình mình.

16 năm sau...

Cậu bé đã từng là nỗi u sầu, lo lắng của mẹ 16 năm trước, nay đã trưởng thành. Cậu lớn lên trong tình yêu thương dạt dào của người mẹ và trở thành một thiếu niên hiền lành, ngoan ngoãn.

Tháng 5 vừa rồi, cậu tham dự chương trình tĩnh tâm “Ephata Retreat” để chuẩn bị nhận lãnh Bí Tích Thêm Sức. Kết quả của những ngày tĩnh tâm là lá thư thật cảm động mà cậu viết cho mẹ. Một người mẹ đã can đảm chấp nhận hậu quả xấu nhất để bảo vệ sự sống cho con mình.

Mẹ yêu dấu!

Cảm ơn mẹ. Mẹ đã viết thư bằng tiếng Anh cho con rất tuyệt vời. Con vui vì mẹ đã làm vậy. Nếu mẹ đã viết tiếng Anh thì con cũng cố viết chậm tí để mẹ có thể đọc được chữ viết của con và con viết một phần bằng tiếng Việt. "Cảm ơn mẹ rất nhiều. Con rất yêu thương mẹ. Con xin lỗi... những khi con hư...", con chỉ viết được chừng đó. Cảm ơn mọi điều mẹ đã làm cho con. Cảm ơn mẹ đã không bỏ con, dù được báo là con sinh ra sẽ bị hội chứng Down Syndrome. Con sẽ mãi mãi biết ơn điều này. Mẹ đã chọn cầu nguyện ở nhà thờ Saint Joseph, thay vì đi phá thai. Con cảm tạ mẹ và Thiên Chúa. Có lẽ, đó là một trong những lý do mà con rất mạnh mẽ trong đức tin. Cảm ơn mẹ đã nuôi dưỡng con theo cách tốt nhất có thể. Mẹ không làm con hư để con trở thành con của hôm nay, biết kính trọng và cảm tạ nhiều điều. Cảm ơn mẹ đã luôn yêu thương con, ngay cả lúc con ương bướng hay lúc lòng mẹ lắm lo âu. Cảm ơn mẹ đã làm lưng cần mẫn và quần quật để con có được một đời sống tuyệt vời: đời sống có gia đình, bạn bè, lương thực, nhà đẹp, áo quần, trường tư, những chuyến đi chơi vui vẻ cùng nhiều thứ nữa.

Cảm ơn mẹ đã dạy con về đời sống: mẹ dắt con đến thăm người vô gia cư, viếng những nhà thờ, trò chuyện trong mỗi bữa ăn tối. Cảm ơn mẹ vén khéo việc nhà và luôn hàn gắn gia đình. Con biết là M. đã thay đổi và làm mẹ tổn thương, nhưng mẹ vẫn để “her” ở trong nhà và để cho con được sống trong

gia đình luôn gắn bó và hạnh phúc. Ngay cả khi mẹ lắm nỗi lo toan thì về đến nhà, mẹ vẫn dọn dẹp nhà cửa và nấu ăn. Cảm ơn mẹ. Cảm ơn mẹ đã luôn để mắt đến con. Cảm ơn mẹ đã luôn đến bên con, mỗi khi con bị căng thẳng với bài vở hay vì điều gì đó thì mẹ lại cho con ăn và vỗ về "mẹ thương con". Con xin lỗi những điều tệ hại con đã làm, khi con la hét lúc mẹ muốn giúp con, hay không cho con chơi với bạn bè, hay cả khi mẹ cần con giúp tiếng Anh cho mẹ. Xin lỗi mẹ là con đã không đáp trả câu "Con thương mẹ" nhiều. Con xin lỗi và cảm ơn mẹ đã kiên nhẫn với những điều như vậy. Mẹ! Con thương mẹ nhiều lắm và chẳng nói đủ được với mẹ. Con cầu nguyện cho mẹ mỗi sáng và hàng đêm. Con cũng cảm ơn mẹ đã thúc đẩy con nhắm đến Harvard hay cái gì đó. Con sẽ ráng hết sức mình trong trường, nhưng hy vọng là con có thể tìm thấy được sự đam mê của mình. Nói về sự đam mê, con biết mẹ chẳng vui gì lúc này, bởi mẹ chưa bao giờ sống cho mình. Con hy vọng một ngày con trở nên độc lập và rời nhà thì mẹ có thể sống cho mình, bởi vì con chỉ muốn mẹ được hạnh phúc. Mẹ, con thương mẹ và cầu mong mẹ luôn khoẻ mạnh và bình an. Và con hy vọng rồi một ngày nào đó thì cả hai mẹ con mình cùng được chung sống trên thiên đàng. Cảm ơn mẹ, con sẽ ráng hôn mẹ và nói câu "Con thương mẹ" thường xuyên hơn.

Thương mẹ,

Lâm, đứa con bé nhỏ của mẹ. ()*

Bao nhiêu dòng chữ trong lá thư tràn đầy niềm cảm xúc này là bấy nhiêu giọt lệ hân hoan chảy dài trên đôi má của người mẹ đã từng trải qua những tháng ngày u ám, buồn thảm như con ác mộng tăm tối, giết chết niềm hy vọng. Từ biến cố ấy, cô đã cảm nhận trọn vẹn hồng ân Thiên Chúa đã ban cho gia đình mình và cô biết sống bằng lòng yêu thương đối với những người chung quanh, biết dần thân phục vụ bao công ích và muốn trở thành một chứng nhân Kitô đích thực.

Ngân Bình

(Viết theo tâm sự của một Người Mẹ trong GX.)

(*) Đinh Yên Thảo chuyển ngữ lá thư của Lâm.

Lời Dặn Dò Của Má

Gia đình tôi không thuộc hệ giàu sang. Khi Má qua đời, không để lại gì cho tôi - đứa con duy nhất - ngoài những lời dặn dò trên mảnh giấy rời, cất trong bọc plastic, được giấu kín dưới đáy tủ mà tôi tình cờ tìm thấy khi dọn dẹp căn phòng của Má.

Thời gian gần đây, Ba tôi yếu nhiều, nên ông cũng không còn siêng năng trò chuyện, ngoài những câu an ủi Ba dành cho tôi mỗi khi thấy tôi khóc: “Má con đi êm ái như vậy là tốt lắm, đừng buồn con.” Có phải, đó cũng là điều Ba tự an ủi khi nhớ đến, nghĩ về người phụ nữ của đời mình, với những lo lắng, chăm sóc ông, từ thuở tóc xanh cho đến lúc da mồi, tóc bạc, bằng tất cả sự hy sinh và lòng yêu thương tận tụy.

Tôi rất sợ khi phải nhìn thấy những giọt nước mắt len ra từ đôi mắt già nua, lăn dài trên gò má hom hem, nhưng cũng không thể trả mảnh giấy này vào nơi đã được cất giấu, nên một buổi chiều, khi ánh nắng tàn hiu hắt ngoài khung cửa sổ, tôi ngập ngừng đưa cho Ba. Ba hỏi:

- Gì vậy con?

Tôi áp bàn tay mình lên bàn tay giá lạnh, chỉ còn da bọc xương của ba, khẽ khàng hỏi:

- Ba xem, chữ viết của ai đây?

Ba đưa mảnh giấy lên ngang tầm mắt, rồi quay sang nhìn tôi. Trong khoảng lặng khá lâu, tôi như nghe rõ nhịp tim của Ba. Thôn thớt. Bồi hồi. Với làn hơi yếu đuối, Ba nói bằng giọng nghèn nghẹn:

- Con đọcùm Ba.

Ba con Nguyệt,

Em sắp xa anh rồi, sức yếu hơi tàn không còn lo cho anh được. Vậy anh ráng giữ gìn sức khỏe và tự lo cho mình, khi nào bệnh hoạn thì cho con biết, đừng buồn rầu gì hết.

Vĩnh biệt ông ngoại Diễm Hạ - Diễm Hân. Chúc ông luôn mạnh khỏe và Chúa ban phước lành cho ông.

Sinh - Nguyệt, hai con,

Má biết sẽ ra đi. Má gọi Ba lại hai con săn sóc dìu má, đừng để Ba buồn.

Sinh, Má nhờ con chịu cực khi Ba đau yếu. Nguyệt thì yếu đuối lắm, lo không nổi. Cám ơn con là đứa con rất có hiếu với Ba Má.

Vĩnh biệt hai con. Chúc hai con luôn khỏe mạnh và được ơn Chúa ban.

Má.

Tôi đưa tay lau nhẹ giòng nước mắt. Ba cúi đầu, ánh mắt u buồn trôi dần vào dĩ vãng xa xăm.

- Má con... cả một đời lo lắng cho chồng, cho con. Con nhớ không, hồi đó Ba làm công chức, lương bổng chẳng có bao nhiêu, nhờ Má con chi tiêu tần tiện, rồi chịu khó lãnh quần áo may thêm... Đêm nào má con cũng miệt mài bên bàn máy đến khuya, nhờ vậy mà ba mua được chiếc xe vespa và mua được căn nhà...

Giọng ba vang lên đều đều, khơi dậy trong tôi một quá khứ êm đềm, hạnh phúc của một gia đình chỉ có hai vợ chồng và duy nhất một đứa con gái được hưởng trọn vẹn tình yêu thương của ba má.

Má tôi, cả đời không se sua, chùng diện. Má chỉ là một người đàn bà giản dị, đơn sơ, như lời dặn dò sau cuối trên mảnh giấy trắng mong manh để lại cho ba và tôi.

“Khi má mất, hai con chỉ mặc cho má bộ đồ đen, mang đôi vớ và đôi dép, rồi đem theo hai bộ đồ má gói sẵn, một khăn đội đầu và một khăn lau mặt.”

Ngân Bình